

Το Κάστρο

/ Πεμπτουσία

Image not found or type unknown

A

Σκιάθος, τέλη 19^{ου} αιώνα. Το χωριό μας δεν μπορούσε να μας

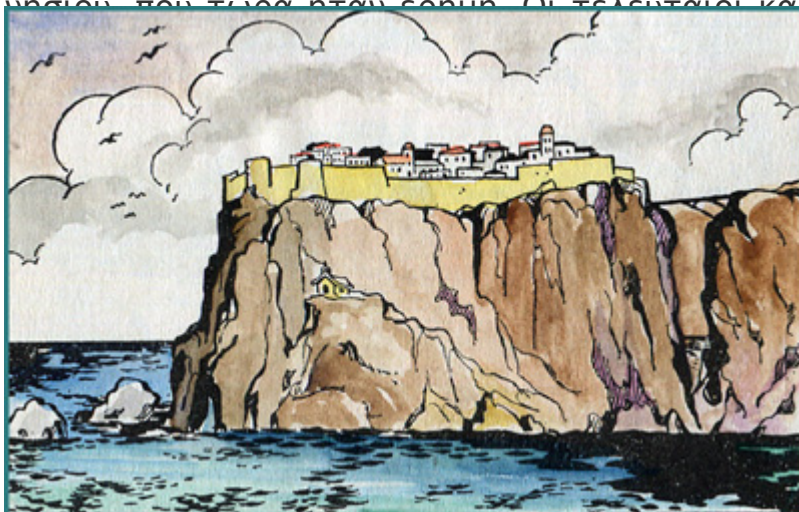
προσφέρει καμιά ψυχαγωγία, καμιά διασκέδαση που να γεμίζει και να ικανοποιεί τις παιδικές ψυχές μας. Έτσι, υπήρχαν πολλές φορές που δεν είχαμε τι να κάνουμε, με τι να απασχοληθούμε. Γι' αυτό πολλές φορές συνοδεύαμε τις μητέρες και τις θειάδες μας σε εκδρομές στα χωράφια και τους ελαιώνες του νησιού μας. Περνούσαμε τη μέρα μας στην αμμουδιά της γαλανής θάλασσας, όπου

ατά μας τις γυναίκες, που έπλεναν
το ρούχο του νοικοκυριού τους.

τον γιαλό. Αν κάποια γειτόνισσα είχε τάξιμο ν' ανάψει τα καντήλια κάποιου αγίου, του οποίου το παρεκκλήσι βρισκόταν σε κάποια άκρη του νησιού μας, για να παρακαλέσει τον άγιο για τον ξενιτεμένο άνδρα της που ταξίδευε με τα καράβια, ξεφεύγαμε από την επίβλεψη των γονιών μας και τρέχαμε στο κατόπι τους. Το ίδιο γινόταν κι όταν κάποιος καλός ιερέας του χωριού πήγαινε να λειτουργήσει σε κάποιο ξωκλήσι. Κι ο παπάς κι οι γυναίκες ξαφνιάζονταν όταν διαπίστωναν ποιους έχουν συνοδοιπόρους· εμάς, τα παιδιά, με μοναδικό εφόδιο λίγο ψωμί, που είχαμε αρπάξει από το ντουλάπι του σπιτιού μας, χωρίς να μας καταλάβει η μάνα μας, γιατί το ψωμί ήταν μετρημένο.

Για μας, η καλύτερη από τις εκδρομές αυτές ήταν στο Κάστρο, την παλιά πόλη του νησιού που τότες ήταν έρημη. Οι τελευταίοι κάτοικοί της την είχαν εγκαταλείψει

Το Κάστρο ήταν αληθινή φωλιά

γλάρου, ένας βράχος που εξείχε εκατό οργιές πάνω από τη θάλασσα και συνδεόταν με μια στενή λωρίδα ξηράς με την αντικρινή στεριά. Μια κινητή ξύλινη σκάλα επέτρεπε ή απαγόρευε τη συγκοινωνία και επικοινωνία αυτής της στεριάς με το Κάστρο και το έκανε έτσι άβατο από κάθε εξωτερικό εχθρό. Καθώς θυμάμαι όλα αυτά, δεν θα υπερβάλλω αν βεβαιώσω ότι το μέρος εκείνο ήταν μια από τις αγριότερες τοποθεσίες απ' όσες συναντάμε στα μέρη μας και στις ήσυχες παραλίες μας. Η σημερινή κωμόπολη, όπου κατοικούν οι συμπατριώτες μου, είναι χτισμένη σε φυσικό λιμάνι. Το παλιό Κάστρο

απροσπέλαστο

μέ

Το

έπλητταν ισχυροί άνεμοι, τους οποίους δεν μπορούσαν να ανακόψουν δυο μικρές βραχονησίδες, πολύ πιο χαμηλές από τον ίδιο τον βράχο του Κάστρου. Πάνω στις μικρές αυτές νησίδες, που δεν είχαν ούτε μια χούφτα χώμα, φύτρωνε ένα παράξενο είδος λάχανου, με κάπως πικρή γεύση αλλά ιδιαίτερα χυμώδες. Αυτό αποτελούσε εκλεκτό έδεσμα για πολλούς νησιώτες, που διακινδύνευαν και τη σωματική ακεραιότητά τους, καθώς αγωνίζονταν να το μαζέψουν σκαρφαλώνοντας στους απόκρημνους βράχους.

Στο μέρος εκείνο ο βορράς φυσούσε τόσο δυνατά, ώστε έδερνε τα δέντρα που λύγιζαν κι έμεναν έτσι λυγισμένα για πάντα. Το μόνο που έβρισκε μια προστασία, ήταν κάποιοι έρποντες θάμνοι, που φύτρωναν στις πτυχές του πετρώδους εδάφους.

Εκείνο που είναι πραγματικά δύσκολο να καταλάβει σήμερα ο επισκέπτης, και μπροστά του στέκεται απορώντας, είναι πώς κατόρθωσαν να ζουν άνθρωποι σ'

αλλά προφανώς ο φόβος των
ν και των Τούρκων

τους πίεζε και τους ανάγκασε να

τελικά να πιεσθούν και να στοιβαχτούν πάνω στη φυσική εκείνη απόρθητη κόγχη. Λοιπόν, μέσα και γύρω από το παλιό εκείνο φρούριο σώζονταν ακόμη, όταν ήμουν παιδί, περίπου τριάντα παρεκκλήσια, κτισμένα την εποχή που κατοικούσαν εκεί άνθρωποι ευσεβείς. Τα περισσότερα απ' αυτά ήταν ερειπωμένα, σ' άλλα είχαν μείνει όρθιοι μόνον οι τέσσερις τοίχοι και από άλλα είχαν αρπάξει τις εικόνες και σύλησαν τα ιερά. Ελάχιστα λειτουργούνταν ακόμη την εποχή εκείνη. Κάποια από αυτά υψώνονταν γραφικά, χτισμένα πάνω στα περήφανα βράχια και στους σκοπέλους που ξεπρόβαλλαν από τη θάλασσα δίπλα στον γιαλό. Το καλοκαίρι φάνταζαν χρυσά από το άπλετο φως, ενώ τον χειμώνα βρέχονταν από τα κύματα που σήκωνε καταπάνω τους ο μαινόμενος βοριάς, που όργωνε χωρίς σταματημό το πέλαγος κι έσπερνε σ' όλους τους γιαλούς ναυάγια και συντρίμια κι άλεθε τις γρανιτένιες πέτρες και τις έκανε ψιλή άμμο και ζύμωνε την άμμο σε βράχια και τεράστιους σταλακτίτες, καθώς ακτινωτά ράντιζε πάνω τους τον αφρό που ξεχείλιζε.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις την αφήγηση της ιστορίας

%ftoxosagios_1%